Зоран Богавац

1947 - 2006

Ти-хо, у свом сти-лу, 16. сеп-тем-бра 2006. го-ди-не, на пу-ту од Ре-дак-ци-је до ку-ће, ис-крао се из ово-зем-ног жи-во-та Зо-ран Бо-га-вац, је-дан од нај-бо-љих срп-ских но-ви-на-ра по-след-ње че-твр-ти-не два-де-се-тог ве-ка. Оти-шао је чо-век та-на-не ду-ше, ло-мље-не свим овим не-сре-ћа-ма, мај-стор – умет-ник цр-них ком-по-зи-ци-ја на бе-лом па-пи-ру, је-дан од рет-ких у овом на-шем упр-ља-ном за-на-ту за ко-га се мир-не ду-ше мо-же ре-ћи: био је вр-хун-ски но-ви-нар, бри-љан-тан уред-ник и до-бар чо-век.

На-ћи ре-чи да би сло-во о мај-сто-ру ре-чи има-ло ау-тен-тичну сли-ку, по-пут Зо-ра-но-вих цр-те-жа, ко-ји-ма је, нај---чешће, илу-стро-вао онај там-ни-ји део на-ше ја-ве или ду-ше, ни-је ни-ма-ло ла-ко. Зо-ран Бо-га-вац, у за-по-че-тој, не-до-вр-ше-ној ауто-би-о-гра-фи-ји „Жао ми је шу-ма” се-бе на-зи-ва ин-те-лек-ту-ал-цем оп-ште прак-се. Ме-ђу-тим, не-ћу пре-те-ра-ти ако ка-жем – Зо-ран Бо-га-вац је био ве-ли-ка и сложена лич-ност. Чо-век рет-ког, све-стра-ног обра-зо-ва-ња, не-на-ме-тљи-ви ин-те-лек-ту-а-лац, изванредан ди-јаг-но-сти-чар срп-ске ствар-но-сти, од-ли-чан по-зна-ва-лац исто-ри-је, тра-ди-ци-је, умет-но-сти...

Зо-ран Бо-га-вац је за-и-ста био ве-ли-ки мај-стор срп-ске жур-на-ли-сти-ке и пу-бли-ци-сти-ке, уред-ник, ре-пор-тер, ко-лум-ни-ста, сјајан пи-сац, са-ти-ри-чар. Ро-ђен је 25. апри-ла 1947. го-ди-не у Бе-о-гра-ду. У род-ном гра-ду за-вр-шио је гим-на-зи-ју и ап-сол-ви-рао ме-ди-ци-ну. Не-ми-ран дух, у уве-ре-њу да ће исти-ном ви-ше до-при-не-ти

из-ле-че-њу свог на-ро-да, од-ве-о га је у но-ви-нар-ство.

По-чео је у „Сту-ден-ту”, а на-ста-вио у „Је-жу”.

У сво-јој бо-га-тој ка-ри-је-ри био је глав-ни и од-го-вор-ни уред-ник „Ре-пор-те-ра” (нај-мла-ђи у оној бив-шој ве-ли-кој Ју-го-сла-ви-ји), листа ДЕМ, „Гласа Цр-но-гор-ца”, „Еуро гласа”, „Гласа недеље”...

Уре-ђи-вао је „АШ”, „Ду-гу”, „По-ли-ти-кин Свет”, „Пулс”, „Српско наслеђе”, „Екс-прес”, „Прин-цип”, „Ту-ри-стич-ки ин-фор-ма-тор Ср-би-је”...

По-след-ње две го-ди-не је као из-вр-шни уред-ник „Ту-ри-стич-ког ин-фор-ма-то-ра Ср-би-је”, на-пи-сао мо-но-гра-фи-ју о Гу-чи „Ли-ме-на ду-ша Ср-би-је”, Годишњак из српске баштине, при-ре-дио Ту-ри-стич-ку би-бли-ју Ср-би-је – „Бе-ли Ан-ђео” и мо-но-гра-фи-ју о Ср-би-ји - „Ср-би-ја од зла-та ја-бу-ка”.

Аутор је на де-се-ти-не књи-га, пу-бли-ци-стич-ких де-ла и фељ-то-на.

Не-ко-ли-ко да-на пред упокојење за-вр-шио је ру-ко-пис свог ка-пи-тал-ног де-ла „Не-чуј-на зво-на - хри-шћан-ско на-сле-ђе Ко-сме-та”. **<**

Мишо Вујовић